

UOHSX00ASCW4

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0153/2017/VZ-36539/2017/322/JSu

Brno: 14. prosince 2017

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 18. 9. 2017 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne obviněným –

- **Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, IČO 69797111, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 9. 2017, č. j. ÚOHS-S0272/2017/VZ-25544/2017/531/Est vydanému ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Technický návrh a realizace napojení ISMS-CRAB na Informační systém základních registrů (ISZR) a vytvoření datového uložště referenčních a rozšiřujících údajů v rámci ISMS-CRAB**“ v jednacím řízení bez uveřejnění, kdy oznámení o zadání zakázky bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 25. 9. 2012 pod ev. číslem 232711, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 28. 9. 2012 pod číslem 2012/S 187-307226,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0272/2017/VZ-25544/2017/531/Est ze dne 1. 9. 2017

potvrzuji

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Výzvou k jednání ze dne 16. 8. 2012 vyzval obviněný – Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 (dále jako „**obviněný**“ nebo „**zadavatel**“) – vybraného uchazeče – obchodní společnost IBM Česká republika, spol. s r.o., IČO 14890992, se sídlem V Parku 2294/4, 148 00 Praha 4 – Chodov (dále jako „**vybraný uchazeč**“) – k jednání za účelem zadání veřejné zakázky s názvem „Technický návrh a realizace napojení ISMS-CRAB na Informační systém základních registrů (ISZR) a vytvoření datového uložiště referenčních a rozšiřujících údajů v rámci ISMS-CRAB“ postupem v jednacím řízení bez uveřejnění (dále jako „**JŘBU**“), jehož oznámení o zadání zakázky bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 25. 9. 2012 pod ev. číslem 232711, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 28. 9. 2012 pod číslem 2012/S 187-307226 (dále jako „**veřejná zakázka**“).
2. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jako „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**zákon**“¹) zahájil správní řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku, kdy oznámení o zahájení správního řízení bylo obviněnému doručeno dne 11. 7. 2017. V tomto oznámení seznámil Úřad obviněného se skutečnostmi, které budou podkladem pro vydání rozhodnutí, a uvedl popis skutku, o kterém má být ve správním řízení rozhodováno, a jeho předběžnou právní kvalifikaci.
3. Předmětem plnění veřejné zakázky je propojení modulu Centrálního registru administrativních budov (dále jako „**CRAB**“), který je součástí Informačního systému majetku státu (dále jako „**ISMS**“), s Informačním systémem základních registrů (dále jako „**ISZR**“) a vytvoření datového uložiště pro referenční a rozšiřující údaje pro CRAB. Obviněný uzavřel

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na ustanovení § 273 odst. 1 tohoto zákona

dne 8. 10. 2004 Smlouvu o dílo č. CEE005 (dále jako „**původní smlouva**“) s vybraným uchazečem na základě výsledku veřejné obchodní soutěže na „Dodávku informačního systému o majetku státu“, vyhlášené dne 28. 4. 2004 v Obchodním věstníku č. 17/04 pod zn. 191720/04. Předmětem plnění této veřejné obchodní soutěže byl dle čl. 2.2 původní smlouvy: „*návrh, implementace a systémová integrace Informačního systému majetku státu (ISMS)*“ (dále jako „**původní veřejné zakázka**“).

II. Napadené rozhodnutí

4. Úřad dne 1. 9. 2017 vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0272/2017/VZ-25544/2017/531/Est (dále jako „**napadené rozhodnutí**“), ve kterém dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že při zadávání veřejné zakázky porušil ustanovení § 21 odst. 2 zákona, když předmětnou veřejnou zakázku zadal z technických důvodů a z důvodu ochrany výhradních práv v JŘBU, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) zákona, neboť neprokázal, že by předmětnou veřejnou zakázku mohl z technických důvodů realizovat pouze vybraný uchazeč a důvod ochrany výhradních práv vybraného uchazeče vytvořil obviněný v důsledku svého předchozího vědomého postupu při uzavírání smluv týkajících se předmětu plnění veřejné zakázky, přičemž uvedený postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 10. 9. 2012 s vybraným uchazečem „Dodatek č. 19 ke smlouvě o dílo č. 172 429“ (dále jako „**dodatek č. 19**“) na předmět plnění veřejné zakázky.
5. Za spáchání výše uvedeného přestupku byla obviněnému výrokem II. napadeného rozhodnutí uložena pokuta ve výši 200 000 Kč.
6. Úřad napadené rozhodnutí staví zejména na tom, že obviněný ve vztahu k prokázání splnění technických důvodů umožňujících použití JŘBU ve smyslu § 23 odst. 4 písm. a) zákona neunesl důkazní břemeno, jelikož se mu nepodařilo prokázat, že by celý předmět veřejné zakázky musel z výše uvedených důvodů realizovat pouze vybraný uchazeč. Dle Úřadu obviněný tuto skutečnost pouze tvrdil, aniž by předložil podklady, které by toto tvrzení prokazovaly. Úřad dále konstatuje, že se obviněnému nepodařilo prokázat ani to, že by došlo k naplnění materiální stránky ochrany výhradních práv vybraného uchazeče. Nedošlo tedy k prokázání toho, že by si obviněný sám nezpůsobil ‚stav exkluzivity‘, na jehož základě musí zadávat veřejnou zakázku pouze vybranému uchazeči. ‚Stav exkluzivity‘ byl dle Úřadu způsoben již smlouvou na předmět plnění původní veřejné zakázky a následně pak dodatkem č. 15, kterým došlo k rozšíření ISMS o modul CRAB (dále jako „**dodatek č. 15**“).

III. Rozklad obviněného

7. Dne 18. 9. 2017 obdržel Úřad rozklad obviněného z téhož dne proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu je patrné, že napadené rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 1. 9. 2017, obviněný tedy podal rozklad v zákonné lhůtě.

Námítky rozkladu

8. Obviněný projevuje nesouhlas se závěry Úřadu, že by si ‚stav exkluzivity‘ způsobil vlastním jednáním, jelikož zadával předmět původní veřejné zakázky jako komplexní řešení, u kterého nemohl předpokládat, že bude nutno jej v budoucnu rozšiřovat. Tímto tedy nesouhlasí se závěrem Úřadu, že již z původní smlouvy je patrné, že zde taková potřeba budoucího

rozšíření bude. Úřad tento svůj argument opřel o znění smlouvy, konkrétně pak o čl. 1.7 „Zajištění dalších služeb“ přílohy č. 1., ve kterém je mimo jiné uvedeno: „zhotovitel zajistí úpravy ISMS vyvolané změnou legislativních předpisů a vnitřních a vnějších vlivů a podmínek;“ Dle obviněného odpovídá znění tohoto článku standardům smluv na obdobné plnění uzavíraným ve stejném období a nelze z něj usuzovat to, že by obviněný v roce 2004 věděl o potřebě úpravy ISMS, která nastala o 8 let později. Dle obviněného zde Úřad původní smlouvu vykládá příliš extenzivně a tak dovozuje závěry, které nebyly smyslem daných ujednání ve smlouvě.

9. Dále obviněný rozporuje závěry Úřadu ve vztahu k dodatku č. 15, kdy Úřad dovodil, že k zadání předmětného dodatku (tento byl uzavřen dne 27. 10. 2010) došlo prokazatelně poté, co musel být obviněný seznámen s nutností uskutečnit předmětnou veřejnou zakázku. Úřad dále poukazuje na to, že ani při zadávání veřejné zakázky dle tohoto dodatku se obviněný nikterak nepokusil vymanit ze závislosti na vybraném uchazeči. Dle obviněného se Úřadu nepovedlo prokázat, že by postupem při zadávání veřejné zakázky dle dodatku č. 15 došlo k porušení zákona. Dle obviněného je ovšem nutné, aby Úřad prokázal porušení zákona při zadávání veřejné zakázky dle dodatku č. 15, pokud tvrdí, že obviněný vyvolal ‚stav exkluzivity‘ vlastním zaviněním.
10. Obviněný poukazuje také na to, že Úřad nesprávně pochopil znalecký posudek, když z něj dovodil, že minimálně část veřejné zakázky může být realizována třetím subjektem. Dle obviněného je předmět plnění předmětné veřejné zakázky nutno chápat jako ‚podstatný zásah do integrity ISMS‘, jak je ostatně uvedeno i ve znaleckém posudku. Třetí subjekt, dle znaleckého posudku, může realizovat toliko relativně samostatné funkcionality, které nezasahují do integrity ISMS, a předmět plnění veřejné zakázky takovou funkcionalitou není. Dle obviněného tedy předmět plnění veřejné zakázky nemůže být realizován třetím subjektem. Obviněný uzavírá, že Úřad nikterak nezpochybnil závěry znaleckého posudku a tedy neprokázal to, že by obviněný postupoval v rozporu se zákonem.
11. Obviněný dále nesouhlasí se závěrem Úřadu, že neunesl důkazní břemeno v tom smyslu, že neprokázal, že v době zadání veřejné zakázky existoval skutečně pouze jeden dodavatel, který mohl splnit předmět plnění veřejné zakázky. Dle obviněného na prokázání výše uvedeného dostatečně postačuje přiložený znalecký posudek, ze kterého je patrné, že z technických důvodů je to právě vybraný uchazeč, který může realizovat předmět plnění veřejné zakázky s ohledem na to, že jde o integrální zásah do ISMS jako celku.
12. Obviněný dále poukazuje na to, že Úřad v minulosti již předmětnou veřejnou zakázku prošetřoval a v obou případech obviněnému přípisem sdělil (jde o přípisy Úřadu ze dne 7. 3. 2016, č. j. ÚOHS-P0181/2016/VZ-08715/2016/521/MŽi a ze dne 4. 12. 2015, č. j. ÚOHS-P1089/2015/VZ-41794/2015/531/EST), že nebyly shledány důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední. Obviněný dále konstatuje, že ve věci nenastaly žádné nové skutečnosti. Obviněný také poukazuje na to, že Úřad odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jako „**krajský soud**“) ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. 62 Af 112/2013, který již ale musel mít k dispozici v okamžiku, kdy vyhotovoval oba shora uvedené přípisy.
13. Obviněný dále konstatuje, že jedinou novou skutečností ve věci je judikaturní posun, na který odkazuje Úřad v napadeném rozhodnutí, konkrétně jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jako „**NSS**“) ze dne 12. 5. 2016, sp. zn. 1 As 256/2015. Obviněný ovšem

poznává, že tento judikurní posun nebyl zohledněn v oznámení o zahájení správního řízení, byť v té době již s uvedeným rozsudkem musel být Úřad seznámen. Obviněný dále poukazuje na to, že daný rozsudek NSS není součástí správního spisu. Obviněný také podotýká, že judikurní posun z roku 2016 nemohl zohlednit při svém postupu ani v roce 2004 (při uzavírání smlouvy na předmět plnění původní veřejné zakázky), ani v roce 2012 (při zadávání předmětné veřejné zakázky).

14. Obviněný dále uvádí, že nikdy nekonstatoval, že by ve věci předmětné veřejné zakázky šlo o *rei administrata*. Obviněný ovšem poukazuje na to, že v napadeném rozhodnutí Úřad uvedl: „*mimo jiného, novými skutečnostmi byl judikurní posun*“, a z rozhodnutí není patrné, o jaké další skutečnosti jde (viz Úřadem použité slovní spojení: „*mimo jiného*“), což ztěžuje obrané postavení obviněného, jelikož tento neví, zda a na co má reagovat.
15. Obviněný dále komentuje fakt, že Úřad na jednu stranu argumentuje zásadou oficiality, kdy tvrdí, že „*správní orgán má (dle zásady oficiality) možnost a povinnost zahájit řízení, jakmile nastane skutečnost předvídaná zákonem, bez ohledu na to, jak ji zjistí*“, a na druhou stranu uvádí, že „*na základě podaného podnětu však není zahajováno správní řízení automaticky, nýbrž výhradně z moci úřední podle § 46 správního řádu ...*“ Obviněný k předmětnému dále uvádí, že se Úřad musel řídit zásadou oficiality již v roce 2015, resp. 2016, kdy prošetřoval předmětnou veřejnou zakázku poprvé, a jelikož ani v té době nezahájil správní řízení, musí to znamenat, že pro to neshledal důvod. Dle obviněného je tedy prokázáno to, že postupoval při zadávání předmětné veřejné zakázky v souladu se zákonem.
16. Obviněný opětovně konstatuje, že při zadávání předmětné veřejné zakázky nemohl vědět o judikurním posunu, který se stal stěžejním argumentačním pilířem předmětného správního řízení. Dle obviněného výše uvedené podtrhuje i to, že sám Úřad tento judikurní posun označil za „novou skutečnost“.
17. Obviněný své rozkladové námítky shrnuje tvrzením, že napadené rozhodnutí shledává nezákonným a nesprávným.

Závěr rozkladu

18. Obviněný podáním rozkladu žádá o to, aby předseda Úřadu rozhodnutím zrušil napadené rozhodnutí a správní řízení jemu předcházející zastavil, když nejsou důvody pro jeho pokračování.

IV. Řízení o rozkladu

19. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 téhož zákona předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

20. Po projednání rozkladu a veškerého souvisejícího spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy

a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.

21. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je shora uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí podaného rozkladu.

K námitkám rozkladu

22. Daný případ stojí zejména na posouzení toho, zda zadavatel splnil podmínky pro to, aby mohl zadat předmětnou veřejnou zakázku v JŘBU a zda splnění těchto podmínek dostatečně prokázal. JŘBU představuje odchylku od ‚klasického‘ zadávacího řízení, kdy dochází k vyloučení hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí. Tento vliv JŘBU ústí v to, že je na tento druh zadávacího řízení nahlíženo restriktivní optikou, zejména pak ve vztahu k jednotlivým podmínkám, za jejichž splnění lze JŘBU použít. K nutnosti nahlížet na JŘBU restriktivně se vyjádřil Soudní dvůr Evropské unie (dále jako „SDEU“) v rozsudku ze dne 10. 3. 1987 ve věci C-199/85, *Komise v. Itálie*; případně v rozsudku ze dne 28. 3. 1996, ve věci C-318/94, *Komise v. Německo*. V tomtéž duchu se vyjádřily i tuzemské soudy, kdy například v rozsudku krajského soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 62 Af 48/2012-160 je uvedeno: „... rozhodovací praxe v případech podmínek pro použití jednacímho řízení bez uveřejnění akcentuje potřebu jejich restriktivního výkladu.“
23. Obviněným tvrzené podmínky, které jsou dle jeho názoru v daném případě splněny, a tedy je možné, aby zadal veřejnou zakázku v JŘBU, obsahuje § 23 odst. 4 písm. a) zákona. Konkrétně jde o důvody technické nebo umělecké, důvod ochrany výhradních práv, případně důvody vyplývající ze zvláštního právního předpisu. Je nutno akcentovat, že v obecné rovině nemusí být výše uvedené podmínky splněny kumulativně, ale postačí splnění pouze jedné z nich, aby bylo možno uvedenou veřejnou zakázku zadat v JŘBU.
24. Judikatura výše uvedené – ve vztahu k veřejným zakázkám, u kterých jsou technické důvody a důvody ochrany autorských práv na sebe navázány – modifikuje. Při posouzení toho, zda je možno veřejnou zakázku zadat v JŘBU, je nutno nejprve posoudit to, zda jsou splněny důvody ochrany výhradních práv (často půjde o autorská práva, tak je tomu i v řešené věci), a až poté je možno zabývat se důvody technickými a ekonomickými. Tento závěr je patrný z rozsudku krajského soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 31 Af 35/2015-80, kde je v návaznosti na rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012-64 uvedeno: „I z uvedené citace vyplývá, že nejprve si musí zadavatel veřejné zakázky zodpovědět otázku autorskoprávní a teprve následně poté, co dospěje k závěru, že po stránce autorskoprávní je nutné veřejnou zakázku zadat v režimu ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, tak nastupuje zodpovězení otázky ekonomické a technické.“
25. V rámci posouzení přítomnosti důvodu ochrany výhradních, potažmo autorských, práv vybraného uchazeče je nutno zabývat se také tím, zda ‚stav exkluzivity‘ (tedy stav, kdy je možno zadat navazující veřejné zakázky pouze vybranému uchazeči) byl způsoben konáním zadavatele nebo nikoliv. Pokud by vznik takového stavu bylo možno přičíst zadavateli, soudy dovozují, že v takovém případě se nemůže zadavatel dovolat toho, že došlo ke splnění podmínek, na základě kterých je možno zadat veřejnou zakázku v JŘBU. V tomto lze odkázat

na rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 43/2012-54, ve kterém je uvedeno: „*Jednací řízení bez uveřejnění lze využít, pokud jsou důvody pro jeho použití objektivní, tedy nezávislé na vůli zadavatele. Není sporu o tom, že pokud by se zadavatel svým vlastním zaviněným postupem dostal do situace, kdy musel přidělit zakázku pouze jedné určité společnosti, porušil by tím zákon o veřejných zakázkách. Zadavatel se tak nemůže dovolávat existence pouhého jediného dodavatele (právně nebo fakticky) schopného realizovat předmět veřejné zakázky, pakliže sám tento „stav exkluzivity“ vytvořil, a to navíc teprve ve chvíli, kdy již není možné nastalou situaci dostupnými právními prostředky změnit.*“

26. Při posouzení toho, zda si zadavatel ‚stav exkluzivity‘ způsobil sám nebo nikoliv, je také nutno posoudit to, zda lze vzniklý stav přiřknout ‚nešikovnosti‘ jeho postupu. Za ‚nešikovný‘ lze – opět dle judiciálních závěrů – označit takový postup, kdy zadavatel při zadávání původní veřejné zakázky nemohl očekávat, že v budoucnu nastane potřeba zadávat navazující veřejné zakázky, kterými bude předmět plnění původní veřejné zakázky rozvíjen, či modifikován. I v tomto případě lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2013, č. j. 1 As 256/2015-95, ve kterém je odkázáno na rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012-53 a je zde uvedeno: „*V rozsudku ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012 - 53, Nejvyšší správní soud uvedl, že ‚zadavatel se tak nemůže dovolávat existence pouhého jediného dodavatele (právně nebo fakticky) schopného realizovat předmět veřejné zakázky, pakliže sám tento ‚stav exkluzivity‘ vytvořil, a to navíc teprve ve chvíli, kdy již není možné nastalou situaci dostupnými právními prostředky změnit.‘ Soud zdůraznil, že je s ohledem na skutkové okolnosti nutné pečlivě vážit ‚zda postup zadavatele je skutečně zaviněný, či pouze nešikovný‘, a to zejména s ohledem na složitost předmětu zakázky; Jak však Nejvyšší správní soud dovedl při posuzování předcházející kasační námitky, žalobce b) si byl v nyní projednávané věci vědom charakteru, technologické náročnosti a nutnosti následného rozvoje projektu. Tím se odlišuje od situace posuzované v citovaném rozhodnutí a to je zároveň důvod, proč se nemůže s úspěchem odvolávat na svou ‚nešikovnost‘ či ‚nevědomost‘.*“ Pokud tedy mohl obviněný při zadávání původní veřejné zakázky, případně jiné navazující veřejné zakázky, kterou došlo ke způsobení závislosti, či k prohloubení již existující závislosti na vybraném uchazeči, předpokládat, že bude v budoucnu nucen zadat další navazující veřejné zakázky, nelze takový postup označit za ‚nešikovný‘. Pokud postup zadavatele nelze shledat jako ‚nešikovný‘, lze uzavřít, že si ‚stav exkluzivity‘ způsobil sám a jeho postup v JŘBU tedy není se zákonem souladný.
27. Dále je dlužno poukázat na to, že při prokazování splnění podmínek pro použití JŘBU dochází na základě názorů soudů k obrácení důkazního břemene, kdy je na zadavateli, aby prokázal splnění podmínek pro použití JŘBU. V tomto duchu je možno odkázat například na již výše citovaný rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012-61, kde je explicitně uvedeno: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že zadavatel má objektivně prokázat existenci výhradních práv (unést důkazní břemeno ohledně existence výjimečných podmínek), ...*“ Na tomto místě lze uvést i rozsudek krajského soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 62 Af 48/2012-160, kde je uvedeno: „*Pokud jde o obecnější rovinu, tu lze skutečně použít východiska Soudního dvora o potřebě restriktivního výkladu výjimky spočívající v možnosti použít jednací řízení bez uveřejnění, jak plyne z rozsudku ze dne 14. 9. 2004, Komise proti Itálii, C-385/02, Sb. rozh., s. 1-08121. Přestože se v této věci Soudní dvůr nevyjadřoval ke stavu skutkově totožnému, jaký je ve věci právě posuzované, plyne z něj, že ustanovení (směrnic), která umožňují výjimky z pravidel zadávání veřejných zakázek (a za takovou výjimku v dané věci Soudní dvůr považoval právě „odklon“ od přísnějšího postupu formou jednání bez uveřejnění), musí být*

vykládána restriktivně, přitom důkazní břemeno ohledně existence výjimečných podmínek odůvodňujících aplikaci výjimky nese ten, kdo se jich dovolává (tj. zadavatel).“ (pozn.: zvýraznění textu provedeno předsedou Úřadu). Přenesení důkazního břemene na zadavatele je implicitně uvedeno i v rozsudku NSS ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 As 18/2015-32, kde je uvedeno: „V návaznosti na výše uvedené je třeba opětovně připomenout, že smyslem daného řízení bylo posouzení toho, zda stěžovatel prokázal, že naplnil podmínky pro využití jednacního řízení bez uveřejnění.“

28. Na základě výše uvedeného lze tedy učinit dílčí shrnutí. Zákon uvádí, za jakých podmínek je možno zadat veřejnou zakázku v JŘBU a je to zadavatel, na koho je alokováno důkazní břemeno, aby prokázal splnění těchto podmínek. Dále lze konstatovat, že primárně posuzovanou podmínkou je splnění podmínky existence důvodu ochrany výhradních práv, u které je taktéž nutno posoudit i to, zda vyvolaný ‚stav exkluzivity‘ lze přičíst jednání zadavatele či nikoliv, a zda lze toto jednání označit za toliko ‚nešikovné‘. Pokud zadavatel neprokáže, že by ‚stav exkluzivity‘ nezpůsobil sám (včetně zohlednění ‚nešikovností‘ postupu), lze konstatovat, že neprokázal splnění podmínek pro to, aby mohl zadat veřejnou zakázku v JŘBU a lze tedy uzavřít, že jeho postup je v rozporu se zákonem.
29. V bodě 96. odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad správně dovozuje, že uzavřením dodatku č. 15 došlo k vytvoření CRAB, který se stal integrální součástí ISMS. Vytvořením CRAB byl pověřen vybraný uchazeč, kdy k zadání této veřejné zakázky došlo v JŘBU a zadavatel si nevyhradil vlastnická či autorská práva k tomuto modulu ISMS. Úřad dále dovozuje, že postup zadavatele vede k dalšímu utvrzení stav, kdy jakékoliv navazující veřejné zakázky týkající se ISMS-CRAB, které zasáhnou do funkčnosti tohoto modulu a nebudou oddělenou funkcionalitou, bude muset realizovat vybraný uchazeč. K uzavření výše uvedeného dodatku došlo v okamžiku, kdy zadavatel již musel být seznámen s § 5 odst. 3 zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění k datu uzavření dodatku č. 15. Z uvedeného ustanovení daného zákona plyne zadavateli povinnost, kterou naplnil zadáním předmětné veřejné zakázky. Nutno konstatovat, že výše uvedené není ze strany zadavatele rozporováno (viz body 1.8 a 1.9 rozkladu). Zadavatel pouze poukazuje na to, že Úřad neprokázal, že by zadavatel při zadávání veřejné zakázky ve smyslu dodatku č. 15 postupoval v rozporu se zákonem (k této námitce zadavatele viz níže).
30. Z výše uvedeného je tedy patrné, že Úřad správně dovodil to, že zadavatel musel při zadávání veřejné zakázky ve smyslu dodatku č. 15, vědět o potřebě zadat navazující veřejnou zakázku. Na tomto místě považuji za nutné akcentovat, že zákonnost výše uvedeného postupu zadavatele není předmětem posouzení v tomto řízení o rozkladu a nebyla předmětem posouzení ani předcházejícího správního řízení. V těchto řízeních dochází k posouzení zákonnosti postupu zadavatele při zadávání předmětné veřejné zakázky, nikoliv postupu při zadávání veřejné zakázky předcházející. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že zadavatel si ‚stav exkluzivity‘ způsobil sám a jeho konání nelze označit za ‚nešikovné‘ ve smyslu výše uvedených rozsudků tuzemských soudů. Tento závěr lze učinit na základě toho, co je uvedeno v bodě 29. odůvodnění tohoto rozhodnutí. Zadavatel musel při zadávání veřejné zakázky dle dodatku č. 15 vědět, že nastane v budoucnu potřeba zadat i předmětnou veřejnou zakázku. Dlužno konstatovat, že výše uvedené závěry zadavatel nikterak nevyvrátil, resp. neprokázal opak.

31. Na tomto místě je také nutno konstatovat, že v předmětné věci nedochází k posouzení toho, zda je naplněna formální stránka existence důvodu ochrany autorských práv vybraného uchazeče. Tvrzení Úřadu, které je uvedeno v bodě 99. odůvodnění napadeného rozhodnutí („S ohledem na znění ustanovení § 66 odst. 1 autorského zákona by nadto z pohledu Úřadu bylo možné o „neochvějnosti“ výhradních práv vybraného uchazeče, prezentovaných obviněným důvodně pochybovat, tzn. je otázkou, zda jsou v tomto ohledu vůbec naplněny formální podmínky jednacího řízení bez uveřejnění.“) je nutno brát jako učiněné nad rámec. V posuzované věci je stěžejní závěr Úřadu, že obviněný neprokázal to, že si ‚stav exkluzivity‘ nezavinil sám, případně že jeho konání bylo toliko ‚nešikovné‘. Za daných okolností je tedy bezpředmětné posuzovat rozsah autorskoprávních oprávnění, kterými disponuje obviněný, či posuzovat rozsah zákonné licence ve smyslu § 66 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon). Výše uvedené tvrzení Úřadu ovšem ničeho nemění na stěžejním závěru napadeného rozhodnutí, a sice na tom, že obviněný neunesl důkazní břemeno, jelikož neprokázal, že by si ‚stav exkluzivity‘ nezpůsobil sám, případně že by z jeho strany šlo pouze o ‚nešikovný‘ postup.

K námitce toho, že si zadavatel nezpůsobil ‚stav exkluzivity‘ (jak ve vztahu k původní smlouvě, tak ve vztahu k dodatku č. 15)

32. S uvedenou námitkou jsem se vypořádal v předchozích odstavcích odůvodnění tohoto rozhodnutí. Zadavatelem tvrzený extenzivní výklad původní smlouvy je irelevantní, jelikož existuje dodatek č. 15, který má na posuzovanou veřejnou zakázku a vyloučení toho, že ji lze zadat jinému dodavateli, než vybranému uchazeči, markantně větší vliv, jelikož předmětná veřejná zakázka se přímo týká modulu CRAB, který byl vytvořen na základě dodatku č. 15. Uvedená argumentace Úřadu vztahující se k původní smlouvě tedy není nosným argumentačním pilířem napadeného rozhodnutí. Uvedenou námitku zadavatele tedy není nutno podrobněji vypořádat, jelikož, i kdyby byla tato námitka důvodná, nemělo by to vliv na výrok napadeného rozhodnutí.
33. K námitce obviněného, že Úřad neprokázal, že by zadavatel při zadávání veřejné zakázky dle dodatku č. 15 postupoval v rozporu se zákonem, uvádím následující. Zprvu je nutno uvést, že ve správním řízení před Úřadem, stejně jako v nynějším řízení o rozkladu není přezkoumáván postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky dle dodatku č. 15, ale jeho postup při zadávání předmětné veřejné zakázky. Proto, aby bylo možno doznat, že zadavatel svým postupem způsobil ‚stav exkluzivity‘ není nutno, aby tento postup byl rozporný se zákonem. Tuzemské soudy se ve výše uvedené judikatuře nevyjadřují k tomu, že by bylo nutno porušit zákon při zadávání předchozí veřejné zakázky, aby bylo možno nyní konstatovat, že tento postup vedl ke vzniku ‚stavu exkluzivity‘. Uvedené námitky obviněného tedy nejsou ve vztahu k posuzované věci relevantní.

K námitce existence technických důvodů a tvrzeného unesení důkazního břemene.

34. Obviněný dále uvádí, že Úřad nesprávně pochopil přiložený znalecký posudek, kdy Úřad dospěl k závěru, že alespoň část veřejné zakázky může realizovat jiný dodavatel, než vybraný uchazeč.
35. Je nutno si uvědomit posloupnost posuzování splnění podmínek pro umožnění zadání veřejné zakázky v JŘBU. Dle výše uvedené judikatury je nutno nejprve posoudit existenci

důvodů ochrany výhradních práv a až poté je možno posoudit technické důvody či ekonomické důvody. Posouzení existence zbývajících důvodů (včetně důvodů technických) tedy postrádá smyslu, protože, byť by samy o sobě byly prokázány, je již nemožné, aby došlo k prokázání toho, že si zadavatel ‚stav exkluzivity‘ nezpůsobil sám, což je stěžejní předpoklad pro to, aby bylo použití JŘBU oprávněné a v souladu se zákonem.

36. Správnost napadeného rozhodnutí je tedy bezpředmětné posuzovat v intencích uvedené námitky, jelikož je kruciólní, aby došlo k prokázání existence důvodu ochrany výhradních práv, včetně prokázání toho, že si zadavatel ‚stav exkluzivity‘ nezpůsobil sám, což je v nyní řešené věci již vyloučeno. Uvedené námitky obviněného jsou tedy irelevantní.
37. Lze ovšem poukázat na to, že z přiloženého znaleckého posudku nelze extrapolovat zcela jasné stanovisko, že by předmětnou veřejnou zakázku nemohl z technických důvodů realizovat nikdo jiný než vybraný uchazeč. Úřad se se závěry znaleckého posudku vypořádal v bodě 85. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy zcela správně seznal, že ze znaleckého posudku je sice patrné, že je jednodušší, případně méně riskantní, pokud bude veřejnou zakázku realizovat vybraný uchazeč, není ovšem najisto vyloučena možnost, aby veřejnou zakázku – potažmo její část – realizoval i jiný dodavatel. Pokud taková možnost není vyloučena, nelze seznat, že by existovaly technické důvody ve smyslu § 23 odst. 4 písm. a) zákona, pro které je nutno veřejnou zakázku zadat v JŘBU. Výše uvedené podtrhuje i skutečnost, že v bodě 6.2.1 znaleckého posudku je uvedeno: „Z toho důvodu je vhodné, aby plnění bylo provedeno jako celek a jako součást ISMS, což **může provést pouze původní dodavatel.**“

K námitce rozporu v užití zásady oficiality, k námitce dřívějšího posouzení věci Úřadem, k námitkám vztahujícím se k Úřadem použité judikatuře

38. K námitkám proti použité judikatuře uvádím následující.
39. Obviněný předně namítá, že ani v roce 2004, kdy došlo k uzavření původní smlouvy, ani v roce 2012, kdy došlo k zadání předmětné veřejné zakázky, nemohl vědět o judikturním posunu z roku 2016, který se stal stěžejním pro posouzení dané věci.
40. Ve vztahu k této námitce lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 54/2016-45, v němž NSS uvádí: „Žalovaný nemůže ignorovat uvedený rozsudek a trvat na dosavadní správní praxi. Judikatura vykládá pojmy a podává výklady právních předpisů, které platí po dobu platnosti a účinnosti dané právní úpravy. Právní názory vymezené správními soudy nemohou správní orgány pojmát tak, že z nich budou vycházet až v rámci řízení zahájených po datu vydání toho kterého rozsudku.“
41. Aplikovatelnost judikatury, která obsahuje interpretační vodítka k relevantnímu právnímu předpisu, je možno tedy posuzovat nezávisle na tom, kdy došlo k rozhodnému právnímu jednání. Zde lze podotknout i to, že uvedený rozsudek NSS, jehož aplikovatelnost je obviněným rozporována, navazuje na předcházející judikaturu tuzemských soudů, která zde byla přítomna již v době zadání předmětné veřejné zakázky, kdy v této judikatuře obsažené myšlenky dokončuje a rozšiřuje. V kontinentálním právním systému je zásadně rozhodováno na základě právních předpisů, u kterých je nutno striktně posuzovat datum jejich účinnosti ve vztahu k jejich aplikovatelnosti. Na judikaturu nelze ovšem nahlížet stejnou optikou a nelze dovodit to, že by bylo možno aplikovat pouze tu judikaturu, která datem svého

vydání předchází rozhodnému a posuzovanému jednání či postupu. Judikatura není pramenem práva, ale pouze interpretačním nástrojem, proto k ní není možné přistupovat postupem, který lze implicitně odvodit z námitky obviněného. Uvedená námitka obviněného tedy není důvodná.

42. Ve vztahu k námitce, že uvedená judikatura nebyla uvedena v oznámení o zahájení správního řízení, a že nebyla součástí spisu, uvádím následující. Obsahem spisu jsou dle § 17 správního řádu zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou spisu jsou pak důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Judikatura v uvedeném výčtu není a ani svou povahou neodpovídá výše uvedeným písemnostem, proto nelze dovodit jakoukoliv povinnost pro správní orgány obecně, aby judikaturu vedly ve správním spise.
43. Je nutno si uvědomit, že judikatura poskytuje interpretační vodítka k relevantním právním předpisům a proto je možno seznat, že podobně jako platí u právních předpisů, které taktéž nejsou součástí správního spisu, lze i u judikatury dovodit to, že není součástí správního spisu. Uvedené podtrhuje i to, že judikatura je zveřejňována a je veřejně přístupná, každý se s ní tedy může seznámit.
44. S ohledem na to, že obviněný neuvedl další argumentaci, ze které by bylo možno dovodit závěr, že judikatura má být součástí správního spisu, je nutno danou námitku obviněného označit za lichou.
45. Ve vztahu k tvrzení obviněného, ve kterém tento poukazuje na to, že Úřad již dříve prošetřoval předmětnou veřejnou zakázku a dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro zahájení správního řízení – tedy že obviněný nepostupoval v rozporu se zákonem, uvádím následující. Je nutno si uvědomit, že nezahájení správního řízení samo o sobě nepředstavuje rozhodovací praxi a nezakládá legitimní očekávání. Nelze tedy tvrdit, že nedojde k zahájení správního řízení v budoucnu. Tentýž závěr je patrný i z rozsudku krajského soudu ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. 62 Af 121/2016, kde je uvedeno: *„Skutečnost, že žalovaný k některým podnětům v minulosti – byť by to bylo za srovnatelného skutkového stavu ohledně zadávacích podmínek – nezahájil správní řízení z moci úřední, sama o sobě nemohla založit legitimní očekávání v tom směru, že nikdy v budoucnu žalovaný správní řízení pro podezření z porušení ZVZ z moci úřední nezahájí ...“* Jinými slovy, jelikož dříve vyřčené závěry, že nejsou shledány důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední, nezakládají překážku věci rozhodnuté a ani legitimní očekávání, je možné, aby v budoucnu k zahájení takového řízení došlo. A není vyloučeno ani to, aby prvotním hybným popudem ústícím v to, že k zahájení správního řízení z moci úřední dojde, byl právě posun v rozhodovací praxi soudů a tak i změna interpretace předmětného právního předpisu.
46. Ve vztahu k odkazu na rozsudek krajského soudu ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. 62 Af 112/2013 uvádím následující. Leč nemá předmětná námitka obviněného schopnost ovlivnit správnost či zákonnost napadeného rozhodnutí, považuji za vhodné se s ní vypořádat. Je nutno si uvědomit, že vznik nových názorů soudů není procesem revolučním, ale spíše procesem evolučním. Fakt, že v rozsudku z roku 2013 je možno spatřit jakési argumentační zárodky, které následně vedly soud k tomu, aby v roce 2016 vyřknul již komplexnější názor je zcela reálný, a takovému postupu nelze nic vytknout. Je tedy pochopitelné a logické, že Úřad bude

ve své rozhodovací činnosti brát v potaz až komplexnější právní názory a nikoliv ty dílčí, toto ovšem nevylučuje, aby na tyto dílčí právní názory Úřad nemohl odkázat při svém rozhodovacím procesu. Předmětnou námitku obviněného lze tedy označit za nedůvodnou.

47. Ve vztahu k tomu, že Úřad uvedl „*mimo jiného, novými skutečnostmi byl judikaturní posun*“ uvádím následující.
48. O slovním obratu „*mimo jiného*“ je nutno uvažovat právě takto, tedy jako o slovním obratu, který nespecifikuje přesný počet nových okolností. Nelze tedy souhlasit s tím, že by neuvedení okolností v počtu presumovaném takovým slovním obratem vedlo k nezákonnosti nebo nesprávnosti napadeného rozhodnutí. Pokud je v napadeném rozhodnutí uvedeno řádné odůvodnění a vypořádání se s jednotlivými důkazními prostředky či tvrzeními obviněného a z textu rozhodnutí lze vyvodit a mapovat dílčí úvahy Úřadu, které jej dovedly k předmětným výrokům, nelze přisvědčit argumentu obviněného, že napadené rozhodnutí je kvůli použití slovního obratu „*mimo jiného*“ nepřezkoumatelné. Uvedená námitka obviněného je tedy lichá.
49. K tvrzené námitce rozporné aplikace zásady oficiality uvádím následující.
50. Předmětná námitka v zásadě kopíruje argumentaci obviněného ve vztahu k tomu, že dříve Úřad předmětnou veřejnou zakázku prošetřoval a neshledal důvod k zahájení správního řízení. S ohledem na obsahovou totožnost uvedených námitek nyní odkazují na bod 45. odůvodnění tohoto rozhodnutí. I tuto námitku obviněného lze tedy označit za nedůvodnou.
51. Jelikož byla právní úprava zadávání veřejných zakázek v roce 2016 novelizována skrze zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, Úřad správně seznal, že je nutno posoudit, zda nepředstavuje výše uvedená novelizace pro obviněného příznivější právní úpravu. Úřad posoudil, zda lze na novou právní úpravu nahlížet jako na příznivější právní úpravu ve vztahu k obviněnému, toto posouzení lze nalézt v bodech 108. a 117. odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých je uvedeno, proč nelze na nový zákon pohlížet jako na příznivější právní úpravu ve vztahu k obviněnému.
52. Je na místě shrnutí stěžejní argumentace tohoto rozhodnutí. Za stěžejní právní otázku řešené věci lze nepochybně označit posouzení toho, zda se zadavateli podařilo prokázat to, že splnil podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU. Tyto podmínky lze nalézt v § 23 odst. 4 písm. a) zákona, kdy jde o důvody technické či umělecké, důvod ochrany výhradních práv, nebo důvody plynoucí ze zvláštních právních předpisů. Z judikaturních závěrů je možno dovodit, že primárně je nutno posuzovat existenci důvodu ochrany výhradních práv a to v obou rovinách – tedy v rovině formální i materiální. S ohledem na to, že v daném případě obviněný neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že by si ‚stav exkluzivity‘ ve vztahu k vybranému uchazeči a zadávání navazujících veřejných zakázek (včetně nyní řešené) nezpůsobil vlastní vinou, lze seznat, že není nutno posuzovat formální rovinu důvodu ochrany autorských práv, jelikož tato není nadále stěžejní s ohledem na to, že k úplnému naplnění této podmínky již nemůže dojít. Ve chvíli, kdy lze výše uvedené podmínce přiřknout postavení podmínky primárně posuzované, lze seznat, že naplnění následujících podmínek za situace, kdy nebyla naplněna ta primární, již nemůže vést k závěru, že je možno veřejnou zakázku zadat v JŘBU. V konkrétním posuzovaném případě obviněný neprokázal existenci důvodu ochrany výhradních práv, a tedy nepostupoval v souladu se zákonem, když zadal veřejnou zakázku v JŘBU, aniž by byly splněny podmínky umožňující takový postup. Je tedy

nasnadě konstatovat, že zadavatel neprokázal splnění podmínek, na základě kterých by bylo možno zadat předmětnou veřejnou zakázku v JŘBU, a lze tedy uzavřít, že obviněný se dopustil přestupku ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) zákona, jelikož zadal veřejnou zakázku v JŘBU, aniž by došlo ke splnění podmínek ve smyslu § 23 odst. 4 písm. a) zákona.

53. Ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu jsem kromě věcné správnosti výroků I. a II. napadeného rozhodnutí přezkoumal i jejich zákonnost a současně jsem přezkoumal i zákonnost postupu Úřadu v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, když napadené rozhodnutí jsem shledal rovněž zákonným. Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl posoudit, zda se v daném případě zadavatel dopustil správního deliktu. Současně Úřad všechny podklady pro vydání rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a které ho vedly k závěru, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, přičemž na zjištěný skutkový stav aplikoval relevantní ustanovení zákona. Dále Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval a současně dostatečně odůvodnil jejich použití, přičemž zohlednil případnou příznivost pozdější právní úpravy.
54. Ve smyslu výše uvedeného odstavce jsem posoudil zákonnost zejména výše uložené pokuty, byť rozkladové námitky obviněného nebrojí proti této části napadeného rozhodnutí. Je možno shledat, že Úřad postupoval v souladu s § 121 odst. 2 zákona. Z tohoto ustanovení zákona je patrné, že Úřad musí při vyměření sankce přihlídnout k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Úřad se těmito jednotlivými kritérii zabýval v bodech 123. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí.
55. Úřad správně dovedl, že obviněný spáchaným přestupkem zcela vyloučil hospodářskou soutěž při zadávání veřejné zakázky, což lze považovat za jedno z nejzávažnějších porušení zákona. Úřad se dále zabýval posouzením polehčujících a přitěžujících okolností, jak je ostatně patrné z bodů 129. a 130. napadeného rozhodnutí. Za polehčující okolnost Úřad vzal fakt, že obviněný v průběhu celého správního řízení poskytl součinnost, stejným způsobem posoudil Úřad i to, že od spáchání přestupku uplynula dlouhá doba a správní řízení bylo Úřadem zahájeno v časové blízkosti zániku odpovědnosti obviněného za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby. Jako přitěžující okolnost chápe Úřad to, že od uzavření původní smlouvy uplynulo již 8 let a obviněný během této doby nenapravitel 'stav exkluzivity' panující mezi ním a vybraným uchazečem. Úřad nad rámec zákonné povinnosti také posoudil ekonomickou situaci obviněného, čímž se vyvaroval tomu, aby měla uložená pokuta pro obviněného likvidační účinek.
56. Lze tedy seznat, že Úřad posoudil následky přestupku a tak i jeho závažnost a okolnosti, které doprovázely jeho spáchání, čímž naplnil zákonné podmínky kladené na jeho postup ve vztahu k vyměření výše pokuty a tento jeho postup je tedy možno označit za zákonný.

V. Závěr

57. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodu uváděných v rozkladu.

58. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Rašínovo nábřeží 390/42,
128 00 Praha 2

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy